

fordring til ad Rettens Veie at søge Pengene tilbage. Det skal interessere mig at høre, hvilken Mening Thinget lægger deri. Forfaauidt Meningen ikke skulde være den, at opfordre det andet Thing til at gaae frem paa saadan Maade, kunde det maaskee antages, at det skulde indeholde en Opfordring for Administrationen til at søge at faae Beløbet bevilget paa en Tillægsbevillingsløv. Det forekommer mig, at man, og navnlig Landstinget, ved at antage den Udveit, vil indvillige sig i besynderlig Modstrid med sig selv. Det er bekendt nok, at der i Landstinget er en overordentlig Kjærlighed med Hensyn til Tillægsbevillingsløve, forfaauidt de angaae tidligere Aar. Een saadan Lov fristede den forgelige Skjæbne at faae et brat Endeligt her, idet den blev forkastet ved anden Behandling. To Love ere vel blevene behandlede, idet de ere gaaede over i Udvalg, men Udvalgene have behandlet dem med en saadan Rolighed, at de ikke ere komne videre, men paa denne blidere Maade endte deres Tilværelse. Naar man kommer til Thinget med et Forslag til en Tillægsbevilling vedkommende tidligere Aar, saa henvises Sagen til Regnskaberne, og kommer man og ønsker Sagen afgjort ved Regnskaberne, bliver man henviist til Tillægsbevillingslove. Landstinget vilde saaledes ved denne Sag kunne komme i en Modsigelse, som jeg ikke kan troe at være Hensigten med Beslutningen. Jeg tilstaaer, at efter Sagens Natur og Udgiftens Beskaffenhed og efter den særlige Omstændighed, der er forbunden dermed, kan jeg heller ikke opfatte det paa den Maade, at det skulde indeholde en Opfordring til det andet Thing om at søge at skaffe Pengene tilbage. Men saaledes er det, at man staaer ligeoverfor Beslutningen og ikke ret kan see, hvad der menes dermed. Det er derfor, at jeg har tilladt mig at stille det Forslag, om Landstinget i Kraft af sin Overbærelse og i Henhold til de særlige Forhold, jeg har tilladt mig at ophylse, vil lade denne Udgift passere, hvilket virkelig ikke er forbundet med nogenjoimhelst Fare.

Ordføreren: Det Foredrag, vi nu have hørt af den høitærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet, vilde have havt en ganske afgjørende Indflydelse paa min Stemmegivning,

hvis der forelaa et Forslag til Tillægsbevilling om den Post, der nu er under Forhandling; hans Grunde vilde da have været afgjørende for mig til at tiltræde en saadan Tillægsbevilling. Her er imidlertid Tale om en Regnskabspost, og det er fra denne Side, at vi maae betragte Sagen. Den høitærede Minister har ytret, at Summen i og for sig var saa ubetydelig, at det ikke var værd at gjøre Ansvar gjældende for et saa ringe Beløb. Jeg skal give ham Ret i, at efterat vi i den Retning have maattet sluge saa mange store Elephanter, kunne vi sagtens ogsaa synke denne lille Myg. Men det er et Hensyn, som vi ikke skulle tage her; det er en Betragtning, som maa gjøres gjældende paa et andet Sted. Den høitærede Minister har gjort opmærksom paa, at Udgiften var tagen af en disponibel Kassebeholdning, og at det tidligere har været Tilfældet, at Bestyrelserne for saadanne Anstalter kunde udrede Lønningstillæg af en saadan disponibel Kassebeholdning, men at det ikke vilde kunne skee for Fremtiden. Dette kunde ganske vist være en afgjørende Grund til at stemme for et Forslag til at bevilge denne Sum, naar det kom frem paa en Tillægsbevilling. Men her er en særlig Omstændighed tilstede, som jeg skal tillade mig at udhæve. Da i den 9de Samling det Lovudkast var til Forhandling i Folkethinget, som senere udkom som Lov under 29de December 1857, angaaende Udbetalinger af Gager og Lønninger i Finantsaaret 1858—59, var der i § 3 af Lovudkastet undtaget fra dem, der skulde nyde godt af denne Lov, først de, hvis Indtægter bestode i Sportler osv., og dernæst Afsesforerne i Høiesteret. Men ved tredie Behandling blev af den daværende Formand for Finantsudvalget tilligemed 14 andre Medlemmer, hvoriblandt ogsaa den daværende Ordfører for Finantsudvalget, i det 56de Møde stillet et Endringsforslag, hvorved Undtagelsen kom til at lyde saaledes: „Nærværende Lov skal heller ikke finde Anvendelse paa Medlemmerne af Høiesteret og ikke heller paa de ved Kjøbenhavns Universitet, den polytechniske Læreanstalt, de lærde Skoler og Sørø Akademi samt det kongelige Døystemmeinstitut og Skolelærerseminarierne ansatte Embeds- og Bestillingsmænd.“ Jeg skal nu ganske vist hde det